

השב"צ פולן בשיגוף גולגולת פולנד באינטרנט, ומפיע
באגד ישיבה קדיש משה, באגד "ישיבה" אפסייבאק.

שב"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
בהעלותך | 367
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר ללמוד...

בכוונה/ חיים ברנסון

לא מזמן קראתי קטע של הרב פרומן, ששינה לי את התפילה. הרב פרומן מסביר ש"מצוות צריכות כוונה", הכוונה היא - לכוון את זה לקב"ה, כמו שמכוונים נשק למטרה. תפילה בכוונה היא תפילה שמטרתה להתקרב לקב"ה. הרמת המבט, מהתמקדות בכוונת המילים (שגם זו כוונה) להתכווננות למגמה של העניין כולו, עזרה לי מאוד להיכנס יותר לתפילה, לכוון בה - גם במובן של קליטת מה שאני אומר...

עבודת התפילה תמיד נמשכת, ואין קיצורי דרך. ברור שגם היום לא תמיד קל לי להיכנס לתוך התפילה - לעצור לרגע את זרם המחשבות הבלתי פוסק על הכאן והעכשיו וכל הדברים הלא דחופים וחסרי המשמעות, ולייחד זמן למפגש אישי ישיר עם ה', פשוט להיות שם, בתוך מה שאני עושה, בפרט בפרט במעשה כזה - אבל החידוד מה אני אומר לעשות בתפילה, להיכן אני אמור לשאוף, עזר לי מאוד להתקדם לשם: לומר את המילים ולחוש שאני מתקרב עוד קצת. זו תחושה נפלאה.

ולחשוב שיהיו בע"ה עוד הרבה תפילות כאלה, שיהיו עוד הרבה התקרבויות... שלוש מתנות ביום. לא תמיד חי את זה, אבל מודע לזה. מנסה להתכוון. להיות יותר ויותר ממוקד.

מה חכם ללמוד? ספר: www.shabatz.022.co.il

תארו לעצמכם ש:בליל שבת, אחיכם הקטן הדליק לכם אור בחדר השינה...

אז מה עושים? השבוע ושבע הבא נדבר על פתרון אחד, ובהמשך נדבר על פתרון אחר.

חז"ל אסרו לומר לגוי לעשות עבורנו מלאכה שאסורה בשבת, ואפילו לרמוז לו בדרך ציווי ובקשה ולמשל: "תדליק בבקשה את המאורר", "תעשה לי טובה, אני לא יכול לישון פה" או להצביע לו על האור.

עם זאת, מותר לרמוז לגוי בדרך סיפור דברים שאנו צריכים שיעשה עבורנו מלאכה ולמשל: "נכבה לנו האור, ואסור לנו להדליק אותו בשבת. המתג נמצא מתחת למדף".

אולם גם אם פתרנו את בעיית האמירה לגוי, יש עוד איסור: ליהנות ממלאכה שגוי עשה בשבת בשביל יהודי, גם אם הגוי נהנה מכך.

לכן, אם דלק בבית אור חלש והגוי מדליק אור נוסף, מותר להשתמש באור כל שימוש שהיה אפשר לעשות גם לפני שהודלק, כגון לאכול ולסדר את הבית, אך לא לקרוא.

אם הגוי כיבה אור, מותר לישון בחושך, כי לא נהנה מדבר ממשי שנוצר ממלאכת הגוי אלא רק מסילוק האור.

לשמור ולעשות

חיימנו של שב"צ

זום אין, זום אאוט

שלום אכאם. אביהד. אני יודע שבשבועיים האחרונים האחים שלי כגבא אכא חל איז שבולאג שלהם, אבא גנו אי אספר אכא שבולאג חל זה שלי. כנראה שחלים זה דבר שממשך ופולך איגנו.

כא אחד אפחל שלו. הפחל שלי זה שבולאג; שלוב מנצח של איזה אפן של אימוז וכבר מכיגה זי אני נשאף חר כא האזה. מכיגה י"ב אני גם אומד אכא... גם אוצרוג פמטסח החובי, ואלאחרונה גם הפנגי יוגר אג משמולאג פיוא שבו קיבולנו אג הגרף. זה באמאג משמח, כשולובים חל זה.

"יבול מחשבולג"... בהדרה הפחל אכאג, כנראה משפול מקולקל, כי הפטן שלי הפחיוא חלשג "שישו ולשמחוי". חל מאכזי חלם הפשנ לא פיה מה אדבר. רק רציגי שהכא ייצא כבר, ולאדליש נאמחוי בחל.

"מה קורה?", נאמ קט אאג. "הפטן הפחיוא אפכזיר אי חל קיומפה", חניגי. "כאאבא חר הפטן?" פא בירד. הפנפגי. "טוב, אפחול גם כאבא הפן קצג יוגר קא אפישאר חרים באזופ", פא חייך. פציוח אפחוס גם ממני חצי חייך. שאחרי רלח הפך לחייך משולחך.

"ממש מקולקל שלא גכאב אי הפטן כא האזופ", אמרגי. נאמ פנפן: "א-פה... אכא ברלחים הכי קלים, גמיד גכזכר

אמאג גרנה, מגרייח מצולג ומקטלים מפכאפר הקדוש. איזה אחד שבו נאחלים בכל הגרף כאלה. משפול מיוחד ומקלש.

פחחולנו בגיך. זה פיה מדפיים: רלח אחד משפול מחחון אפרחפה אצאג, ובשנייה שאחריו, מצרים מאקקים אג הפצחיים חלם ישראל ממשיך האזא חלבר פד סיני וארץ ישראל; מכל ספר איוב מופיעים רק הפחחפה הפאפה שלו והסוף הפאפה; "אדאג-לג-אנול", מחחול דברוי פיואם, ושנייה אחר כך - סוף הפניך, קריאג כורש אבולג אג בייג הפמקדש הפלני. הראיפ אלוכאג הפאלח מכניסה אפרולפורציוג...

וכה לא שמספירים חר בסקירג-חל כזל: פיה אבדרפא אבניו, יצחק, יקרה, שנים חלשר שבטיים, מצרים, חלשר מכלג קבאל גרנה, חלג, מרלחיים, אורכחיים שנה, כניסה אלוז...

אצד הפפרולפורציוג יש גם חוויה של הפחלח. אגה חי בזאם-איין אג פקטלים שבין הפחצוה אגה שלמח אג משפול שאול אג פ' אומה פא שח אאגא אג פמצב נפיה רק יוגר חלחל, אגה רואה אג הפחד של חל ישראל מפחלגא ישידה פהר סיני, אגה נמצא חל רוג ונחמיי בחכרה משדי מאבא.

אחרי פיקולן נאמל שאול אאג איך אני מרלשי. "בדור פ' כרלח יוגר טוב", חניגי. "אקליש משפול שלח אי בגיקולן..." שב"צ שלום, אביהד.

שיפוי זמנים קלים יוגר". "נורא מחודד", אמרגי. אי. ימה, זה באמאג מחודד; כי אג אגיד חר שיפוי טוב, אכא זה אמור שחלשיו רל. אבא אג שיפוי יוגר חלחל, אכא חלשיו יחסיג פמצב חלך טוב!" "אבא אחר כך יפיה רלח". "אוקי, אכא יפיה טוב"... נאמל שם יד חל הפחלח שלי: "אול גדאג. אני בטוח שזה יחבול!" גם אני, אבא חלשיו קשה אי...

פודיגי או בכל זאג אפאכגי. פא קפול אחד, אפוליים חלחל שינה מפחול פבא חלחול אפאפה. בשחפה אחר כך חלשבי חל זה. משפול הפריח אי, ואל הפטן. בסוף הפצחחגי אשים אג הפאצב חל הפנודפה: נאמל ניסה חלזכור אי אצאג מפפאסא, אשים אג הפכאב הפפרולפורציוג, אבא לא פיה מוכן אקבל אג זה שכלאב אי חלשיו, פא לא פיה איגי בכאב.

פחל הפחלח. הפחלשגי קצג יוגר טוב. הפחיוא חברה בשלום, הפחודפה חברה פמר רכאכאג טיפה אכבוד פחל, ופאכגי אביג פמדדלש. אחרי חלחל פישופה סיימה אג הפחודפה וכולום הפחלח אביג פמדדלש. חוק אמדו אבד, וחוק חלש אג גיקולן איז שבולאג, משיחל אי אני גמיד נמצא בחוק הפלני. גם נאמל.

אני שלא מכיר, גיקולן איז שבולאג מורכב מפחחפה וסוף של כא פרלש בגרנה ושל כא ספר מפניך נוכן קטלים מפגניך שקשורים אהל, שמופיעים בשלמאגא, ממדדלשים שקשורים

בצאוי לקראת

קורא קבוע ל סולת פלוז

עבודת ה' ארצישראלית

כשיוצאים מהמדבר, יש חומר לעבוד איתו...
בפרשה העם מואס במזון הרוחני של המדבר, המן, ומבקש בשר. משה רבנו אומר לה: "מאיפה לי בשר לתת לכולם?" ומוסיף שהוא לא יכול לשאת לבד את העם. זה כבוד ממנו.

ה' מצרף שבעים זקנים למעגל ההנהגה. ה' מאציל עליהם מרוח משה והם מקבלים נבואה מחוץ למחנה. שניים מהם, אלדד ומידד, נשארים במחנה ומתנבאים שם. רש"י כותב על מה: משה מת ויהושע מכניס לארץ.

למה נבואת חילופי ההנהגה מגיעה דווקא כאן? נענה בשאלה אחרת: למה דווקא כאן משה רבנו אומר שהוא לא יכול יותר להנהיג את העם? בשר? זה מה ששבר אותו! ולמה בכלל העם ביקש בשר? כי בהמות לא היו מה שחסר לו! למה בדיוק הוא התאוה?

לחומריות. הנמוכים בעם התאוו לה ממקום נמוך, והגבוהים - מהמקום הכי גבוה. הכל כך גבוה, שבגללו ה' ברא את העולם הזה דווקא חומרי, ובו הוא שם את האדם, שיתגבר מול כח המשיכה של החומר, ויפיח בו רוח חיים.

בדור המדבר היתה עבודת ה' רוחנית נטו. הדור הזה חי באטמוספירה אחרת, בהנהגה ניסית רוחנית, וכל הזמן עסק בתורה. משה רבנו היה המנהיג המתאים ביותר לדור זה. הוא היה חצי מלאך, עלה לשמים והוריד תורה.

אבל עם ישראל היה צריך להמשיך לארץ ישראל. ובארץ ישראל, עבודת ה' אחרת. אם במדבר היתה עבודת ה' הרוחנית ביותר, פה מגיע תורה של עבודת ה' הגבוהה ביותר: לקשר לה' גם את המקומות היותר רחוקים. לגעת בחומר, ולממש את הפוטנציאל הגלום בו כרצון ה'. להשתמש בו נכון מצטרות חיוביות.

עבודת ה' בארץ ישראל היא בתוך העולם הזה - בהקמת מדינה שתהיה אור לגוים, בעבודת כפיים כפי חוקי התורה ועוד. תאוות העם לבשר היתה נצנוץ של האופי החדש של עבודת ה' (אם כי הוא הופיע בתלונות ולא בבקשה מכובדת, והתוצאות היו בהתאם).

משה רבנו מבין שעם ישראל עומד בפני שלב חדש, ואומר שלשלב ההוא - צריך מנהיג אחר. הנשמה של משה לא מתאימה לעבודת ה' הזו (וזו הסיבה הפנימית לכך שמשה רבנו לא נכנס לארץ). המושכות יצטרכו לעבור לידי יהושע, שאופיו מתאים לארץ ישראל.

גם כיום, בדור השיבה לארץ, עבודת ה' אינה כמו זו שהיתה בעבר. בגלות היה קל יותר: קודש - אין, חול - אאוט. לגעת בחול זה אתגר. אם החול לא נמשך אחרי הקודש, הוא עלול למשוך את האדם אחריו למקומות בעיתיים. הרבה יותר פשוט להתנזר ממנו. אבל מאיתנו נדרש להרחיב את אלומות האור גם לעבר החול, ולצרף גם אותו לקודש. זו עבודה מאתגרת, והיא שלנו! (ע"פ הרב קוק זצ"ל)

תגיד, אף פעם לא הבנתי: למה סידורים הספרדיים הניקוד של שם ה' בתפילת לחש כל הזמן משתנה? פעם בקמץ, פעם בשורוק, פעם בסגול.

זו שאלה טובה. מדובר בסודות על פי הקבלה, בדברים נשגבים ועליונים מאוד שאין לנו בהם השגה, אבל ננסה לטעום קצת מהדברים וללמוד מהם דברים ששייכים לרמה שלנו.

השאלה שלך יכולה להיות פתח להבנת עולמה הפנימי של התפילה. במימד הפשוט, התפילה היא זמן שבו האדם עומד לפני קונו, מדבר איתו, משבח אותו, מבקש בקשות שונות ומודה לו על טובותיו. בעומק, מדובר בסיפור ברמה אחרת לגמרי.

ה' מעבר לעולם, אבל הוא גם מופיע בו. לאלוקות המופיעה בעולם אנו קוראים שכינה, או בשם אחר: כנסת ישראל. רמת ההופעה של ה' בעולמה משתנה. לפעמים ה' מופיע פה בגלוי (כמו למשל בזמן בית המקדש, שאז היה מצב רוחני מתוקן שהתבטא גם בשפע חומרי עצום) ולפעמים - הוא נסתר (כמו בגלות, ובפרט בשואה, עד שיש שואלים היכן ה' היה בשואה. התשובה היא, שהוא הסתתר). ה' נתן בידינו את היכולת להשפיע על רמת ההופעה שלו, האם תהיה הארת פנים אלוקית או הסתר פנים.

איך אנחנו משפיעים על זה?

בכל עבודת ה' שלנו! אנו מנכיחים את ה' במעשים הטובים שלנו, שמתואמים עם דרך ה', וגורמים ההיפך במעשים ההפוכים (זה מה שאנחנו אומרים בפרשת "והיה" בקריאת שמע). חלק נכבד מהפעולות שלנו הן התורה והתפילה. בתורה אנו עוסקים ברצון ה' כפי שהוא מופיע בעולם, ובתפילה אנו מביעים את רצוננו, שה' יופיע יותר ויותר בעולם, וממילא: העולם יהיה מתוקן עוד יותר ועוד יותר (כשיש תיקון זה אומר שה' מופיע. כשהוא מסתתר, אז יש קלקולים). במילים אחרות: בתפילת לחש אנחנו בונים קומה שלמה של גילוי אור ה' בעולם, אנו מביעים את רצוננו בונים קומה בעולם במגוון התחומים שבהם הוא מופיע.

אז אנחנו לא מבקשים על עצמנו?

על ידי בניית קומת הכלל, גם הקומה הרוחנית של כל הפרטים - ואנחנו בכלל - נבנית. אבל עיקר הכוונה שלנו היא לא על עצמנו. כמו חייל שיוצא להילחם למען עמו, שוודאי שהקשר הפנימי שלו לעמו מתעצם על ידי כך, אבל מעייניו נתונים להגנה על העם. כך התפילה מקרבת אותנו לה', ועל ידי הבעת רצוננו הפנימי-פנימי בתפילה, גם הרצון שלנו מתעלה, אבל אנו עוסקים בה בגילוי ה' בעולם, בכנסת ישראל. לכן אנו מתפללים בלשון רבים. בשבוע הבא נמשיך בעזרת ה' ונגיע לשאלה שלך.

שעת סיפור

סיפר הרב חיים נבון: אמרתי לילדיו של הרב ליכטנשטיין: כתוב בהלכות הספד שצריך לתאר את הנפטר כמות שהוא. ולהגזים קצת. אתם לא הגזמתם אפילו קצת!
אמר בנו הרב משה: אבא לא היה רוצה שנגזים. אמר בנו הרב מאיר: לא היה מה להגזים. אמר בנו הרב יצחק: אני כן הגזמתי קצת. אמרתי שבמשך כל חייו הוא לא כעס אפילו פעם אחת. האמת היא שהוא כן כעס, פעם אחת.
עוד שני סיפורים: פעם נסע הרב עם תלמידים באוטובוס. לא היה מספיק מקום, אז חלק מהתלמידים נותר לעמוד. לאחר זמן מסוים הרב נעמד ואמר לתלמיד שעמד, שישב. התלמיד לא היה בטוח שהוא הבין נכון ושאל מה הכוונה. "אני ישבתי חצי דרך", ענה הרב, "עכשיו תשב אתה".
פעם הרב לא הגיע למקום כלשהו. הלכו לחפש אותו ומצאו אותו עומד מאחורי קבוצה של ילדים בכיתה א' בתור לקולר.

לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינותיה
לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לפקידת ישועה לכל עם ישראל, בכלל ובפרט

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com
www.shabat.022.co.il

הגרוע ביותר הוא
כאשר האדם משלים עם המציאות.
(רבי משה מקוברין זצ"ל)

מוצאי שב"צ

